

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ
СУД У БЕОГРАДУ
Кж1 1016/23
31.10.2023. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ, у већу састављеном од судије Наде Хаџи Перић, председника већа, судија Драгана Ћесаровића и Зорана Ђорђевића, чланова већа, уз учешће вишег саветника Браниславе Муњић, као записничара, у кривичном предмету **окривљеног АА**, због кривичног дела тешко дело против безбедности јавног саобраћаја из члана 297 став 1 у вези са чланом 289 став 1 КЗ, одлучујући о жалбама јавног тужиоца Основног јавног тужилаштва у Смедереву и браниоца окривљеног АА, адвоката Марине Јовановић Бајовић, изјављеним против пресуде Основног суда у Смедереву К број 360/21 од 27.3.2023. године, након одржане јавне седнице већа, у смислу члана 447 ЗКП, **дана 31.10.2023. године**, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈАЈУ СЕ као неосноване жалбе јавног тужиоца Основног јавног тужилаштва у Смедереву и браниоца окривљеног АА, адвоката Марине Јовановић Бајовић, а пресуда Основног суда у Смедереву К број 360/21 од 27.3.2023. године, **се ПОТВРЂУЈЕ**.

Образложење

Ожалбеном пресудом окривљени АА оглашен је кривим због извршења кривичног дела тешко дело против безбедности јавног саобраћаја из члана 297 став 1 у вези са чланом 289 став 1 КЗ и осуђен на казну затвора у трајању од 1 (једне) године, која ће му се рачунати од дана и часа лишења слободе и коју ће издржавати у просторијама у којима станује, уз примену електронског надзора. Окривљени не сме напуштати просторије у којима станује, осим у случајевима прописаним законом који уређује извршење кривичних санкција, а уколико окривљени једном у трајању преко 6 часова или два пута у трајању до 6 часова самовољно напусти просторије у којима станује, суд ће одредити да остататак казне затвора издржи у Заводу за извршење казне затвора. Окривљени ББ упућен је на парнични поступак ради остваривања имовинскоправног захтева, а одлучено је да трошкови кривичног поступка падају на

терет окривљеног АА, с тим што ће суд о врсти и висини истих одлучити посебним решењем. Према окривљеном АА изречена је мера безбедности забране управљање моторним возилима “Б” категорије, у трајању од 18 (осамнаест) месеци, по правноснажности пресуде, с тим да се време проведено на издржавању казне затвора не урачунава у време трајања ове мере.

Против наведене пресуде благовремено су жалбе изјавили:

-јавни тужилац Основног јавног тужилаштва у Смедереву, због одлуке о кривичној санкцији, са предлогом да Апелациони суд у Београду преиначи ожалбену пресуду и то само у делу мере безбедности забране управљања моторним возилом “Б” категорије у трајању од 2 (две) године, и

-бранилац окривљеног АА, адвокат Марина Јовановић Бајовић, из свих законом прописаних разлога, са предлогом да Апелациони суд у Београду преиначи ожалбену пресуду и окривљеног АА ослободи од оптужбе да је учинио кривично дело тешко дело против безбедности јавног саобраћаја из члана 297 став 1 у вези са чланом 289 став 1 КЗ или да ожалбену пресуду укине и предмет врати првостепеном суду на поновни поступак и одлучивање, док је смислу члана 447 став 2 ЗКП, замолила да буде обавештена о седници већа, како би исто присуствовала.

Апелациони јавни тужилац из Београда је, поднеском Ктж број 1094/23 од 18.9.2023. године, примљеним у овај суд 21.9.2023. године, предложио да Апелациони суд у Београду усвоји као основану жалбу јавног тужиоца Основног јавног тужилаштва у Смедереву и преиначи пресуду Основног суда у Смедереву К број 360/21 у погледу одлуке о кривичној санкцији, тј., прецизније у погледу одлуке о мери безбедности у складу са жалбеним предлогом, а уједно је предложио и да се жалба браниоца окривљеног АА, адвоката Марине Јовановић Бајовић, одбије као неоснована.

Апелациони суд у Београду је одржао јавну седницу већа, у смислу члана 447 ЗКП, у присуству браниоца окривљеног АА, адвоката Марине Јовановић Бајовића, а у одсуству уредно обавештеног Апелационог јавног тужиоца из Београда, на којој је размотрио списе предмета, па је након разматрања навода и предлога из изјављених жалби, а имајући у виду и предлог Апелационог јавног тужиоца из Београда, из напред цитираног поднеска, након што је првостепену пресуду испитао у оквиру основа, дела и правца побијања који су истакнути у жалбама, сходно одредби члана 451 став 1 ЗКП, нашао:

-жалбе су неосноване.

Жалбом браниоца окривљеног АА, адвоката Марине Јовановић Бајовић, првостепена пресуда се оспорава због битних повреда одредаба кривичног поступка и из члана 438 став 1 тачка 11 и став 2 тачка 2 и 3 ЗКП, наводећи да је изрека пресуде неразумљива, док су разлози пресуде нејасни и у знатној мери противречни, при чему суд у току поступка није применио одредбе Законика о кривичном поступку, а што је било од одлучног утицаја на доношење законите и правилне пресуде будући да је осуђујућу одлуку засновао на непоштовању члана 16 Законика о кривичном поступку.

Међутим, Апелациони суд у Београду изнете жалбене наводе оцењује неоснованим, јер је, по налажењу овога суда, противно наводима у жалби, изречена пресуда јасна и разумљива и садржи све чињенице и околности које представљају обележја кривичног дела за које је окривљени оглашен кривим, а од којих зависи правилна примена закона и одлука у погледу правне квалификације дела, пресуда не садржи противречност, ни међусобне, ни у односу на садржину изведених доказа, а првостепени суд је у образложењу ожалбене пресуде дао јасне и правилне разлоге за своју одлуку. При томе је првостепени суд непристрасно ценио све изведене доказе и на основу њих са једнаком пажњом утврдио чињенице које терете или иду у корист окривљеног, док је пресуду засновао на чињеницама у чију је извесност уверен, будући да је чињенице које су предмет доказивања, а на којима је првостепена пресуда заснована, поуздано и са несумњивом сигурношћу утврдио, дајући у образложењу ожалбене пресуде јасне, непротивуречне и за овај суд у свему правилне разлоге.

Ценећи жалбене наводе браниоца окривљеног АА, адвоката Марине Јовановић Бајовић, којима се првостепена пресуда оспорава због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, Апелациони суд у Београду исте оцењује неоснованим, из разлога што је првостепени суд, приликом доношења побијане пресуде, правилно и потпуно утврдио чињенично стање, када је нашао да је окривљени АА извршио кривичноправне радње, ближе наведене у изреци ожалбене пресуде.

Пре свега, правилно је првостепени суд релевантне чињенице у вези са местом и временом предметне саобраћајне незгоде, као и учесницима у истој, утврдио из записника о извршеном увиђају саобраћајне незгоде од 30.11.2020. године, са скицом лица места и фотодокументацијом, које доказе је правилно прихватио не сумњајући у њихову аутентичност и веродостојност, с обзиром да се ради о јавним исправама, за које важи законска претпоставка тачности њихове садржине, при чему ове чињенице ни странке током поступка нису оспориле.

Надаље, правилно је првостепени суд чињеницу да је окривљени критичном приликом имао концентрацију алкохола у организму од 1,23 промила, што одговара степену тешке алкохолисаности, због чега именовани није био способан да безбедно управља моторним возилом, утврдио из налаза и мишљења судског вештака доктора Мирене Тирић од 22.12.2022. године, док је врсту и тежину телесних повреда које је критичном приликом задобио оштећени, као и механизам настанка тих повреда правилно првостепени суд утврдио из налаза и мишљења судског вештака доктора Миомира Кражића од 31.5.2021. године, а које налазе и мишљења оба вештака медицинске струке је правилно првостепени суд у потпуности прихватио, оценевиши их као јасне, прецизне, детаљно образложене и дате у свему у складу са правилима струке и науке, а како на овако дате налазе и мишљења ни странке нису имали примедби, то им је правилно поклонио пуну веру и прихватио ове доказе у целости.

Окривљеном АА је оптужним предлогом јавног тужиоца Основног јавног тужилаштва у Смедереву Кто број 300/21 од 08.7.2021. године, стављено на терет да је критичном приликом поступао противно одредби члана 42 Закона о безбедности саобраћаја на путевима, која предвиђа да је возач дужан да брзину кретања возила прилагоди особинама и стању пута, видљивости, прегледности, атмосферским

приликама, стању возила и терета, густини саобраћаја и другим саобраћајним условима, тако да возило може благовремено да заустави пред сваком препреком коју под датим околностима може да види или има разлога да предвиди, односно да возилом управља на начин којим не угрожава безбедност саобраћаја.

У конкретном случају из изведених доказа, и то из налаза и мишљења Комисије вештака саобраћајне струке Дејана Стоилковића, као и Саобраћајног факултета у Београду, првостепени суд је на несумњив начин утврдио да је критичном приликом окривљени имао могућност благовременог уочавања трактора са приколицом и временске и просторне могућности реаговањем кочењем при кретању својим возилом брзином до 50 километара на час, чиме би избегао стварање опасне ситуације и настанак саобраћајне незгоде, док на страни оштећеног постоји пропуст везан за допринос настанку саобраћајне незгоде, јер је на делу државног пута управљао трактором са приколицом који у условима ноћне вожње није био прописно означен, односно није имао исправне уређаје за означавање.

При томе се судски вештак Дејан Стоилковић изјаснио да сматра да је окривљени, при брзини кретања свог возила од 50 километара на час, имао на располагању за заустављање укупан пут од 43 метра, док комисија вештака сматра да би окривљени, при вожњи истом брзином, имао могућност да уочи неосветљену приколицу трактора са међусобне удаљености од најмање 12,8 метара.

Такође, судски вештак Дејан Стоилковић и комисија вештака, одговарајући на питање браниоца, истакли су да конфигурација терена на месту предметне саобраћајне незгоде, у смислу узбрдице и низбрдице, а што је предмет из жалбених навода браниоца окривљеног, није од утицаја на њихове налазе и мишљења, па се стога ови жалбени наводи браниоца окривљеног, оцењују као неосновани.

Такође, представник комисије вештака истакао је да је приликом сачињавања налаза и мишљења узета у обзир и чињеница коју је окривљени изнео у својој одбрани, да су му се критичном приликом у сусрет кретала возила из супротног смера, те да присуство возила из супротног смера не би могло толико утицати да прикључно возило не буде уочљиво на удаљености од 12,8 метара, при чему комисија вештака није нашла у списима предмета доказе за чињеницу да је окривљени критичном приликом био заслепљен, а уколико је исти био заслепљен, мишљење комисије је да је окривљени имао разлога и био дужан да одмах предузме успоравање, не само са удаљености од 12,8 метара, када би и било избегнута саобраћајна незгода, при чему је представник комисије додао и то да вештачење возила од стране вештака машинске струке нема везе за утврђивањем даљине уочавања са које би била избегнута саобраћајна незгода, те је даљина од 12,8 метара најмања удаљеност на којој би се могао уочити неосветљени трактор, чиме би саобраћајна незгода била избегнута, при чему комисија приликом сачињавања сваког налаза и мишљења све параметре узима у обзир по принципу “најповољније по окривљеног”.

Правилно је, по оцени овога суда, првостепени суд налаз и мишљење судског вештака Дејана Стоилковића, као и налаз и мишљење комисије вештака, заједно са изјашњењем представника комисије вештака на главном претресу, прихватио, с обзиром да су дати од стране стручних лица, у свему у складу са правилима струке и

науке, при чему је налаз и мишљење комисије вештака дат од стране највише стручне институције саобраћајно-техничке струке, а налази и мишљења су дати на основу података обезбеђених приликом увиђаја, док у току поступка суду није презентован ниједан доказ којим би објективност, непристрасност и стручност вештака били доведени у сумњу.

Стога је правилно првостепени суд, упоређујући налаз и мишљење судског вештака Дејана Стоилковића са налазом и мишљењем комисије вештака нашао да су именовани вештак и комисија вештака дошли до подударних закључака у вези са временско просторном анализом предметне саобраћајне незгоде, као и чији пропуст је узрочно везан за настанак исте, па стога, и по оцени овога суда, како то правилно налази првостепени суд, усаглашавање вештака у току главног претреса, а што је био предлог одбране, на шта се и жалбом браниоца окривљеног указује, није било потребно, па су стога и ови жалбени наводи браниоца окривљеног оцењени као неосновани.

Са друге стране, правилно је првостепени суд закључио када, оцењујући одбрану окривљеног, исту није прихватио, будући да његова одбрана и по оцени овога суда нема упориште не само у доказима које је правилно првостепени суд прихватио и на истима засновао утврђено чињенично стање, већ нема упориште ни у доказима који су изведени током поступка на предлог одбране.

Пре свега, одбрана окривљеног оспорена је исказом оштећеног и сведока ВВ, као и чињеницама које су утврђене из записника о извршеном увиђају саобраћајне незгоде од 30.11.2020. године са скицом лица места и фото документацијом, из којих доказа произлази да је место предметне саобраћајне незгоде осветљено уличном расветом, при чему је правилно првостепени суд исказе оштећеног и сведока ВВ оценио као тачне, објективне, истините и непристрасне, будући да се ради о лицима која су несродна са окривљеним и која са истим нису у завади, правилно налазећи да су своје исказе дали према личном сазнању и непосредном опажању. Надаље, и по оцени овога суда, одбрана окривљеног оспорена је и налазима и мишљењима вештака саобраћајне струке Дејана Стоилковића и комисије вештака Саобраћајног факултета у Београду, а које је, како је то већ напред речено, правилно првостепени суд прихватио.

Такође, одбрана окривљеног оповргнута је и осталим доказима изведеним током поступка. Наиме, бранилац окривљеног је током поступка истицала да на месту предметне саобраћајне незгоде постоје изражена узбрдица и низбрдица, које су од утицаја на могућност окривљеног да уочи неосветљени трактор са приколицом, на шта се и жалбом браниоца окривљеног указује. Међутим, ови наводи браниоца, и по оцени овога суда, у супротности су са наводима окривљеног који је у својој одбрани навео да се путем где је дошло до спорне саобраћајне незгоде често креће, те да му је позната конфигурација тог пута у смислу да пут није прав, већ да има благе узбрдице и низбрдице, при чему су се како судски вештак Дејан Стоилковић, тако и комисија вештака Саобраћајног факултета у Београду, изјаснили да конфигурација терена на месту предметне саобраћајне незгоде, у смислу узбрдице и низбрдице, није од утицаја на њихове налазе и мишљења, па су стога и жалбени наводи браниоца окривљеног и у наведеном делу без утицаја на другачију одлуку суда.

Такође, по правилном налажењу првостепеног суда, одбрана током поступка суду није предочила ниједан доказ који би потврдио наводе одбране окривљеног да су му критичном приликом у сусрет долазила возила из супротног смера.

Из свих напред изнетих разлога правилно је првостепени суд закључио када није поверовао одбрани окривљеног, оцењујући је као неосновану и у потпуности оповргнуту осталим изведеним и прихваћеним доказима и као такву усмерену на избегавање или бар умањење кривице.

Стога је правилно првостепени суд из изведених и прихваћених доказа на несумњив начин утврдио да је критичном приликом окривљени управљао путничким моторним возилом под дејством алкохола од 1,23 промила, при чему брзину кретања свог возила није прилагодио условима саобраћаја и пута, па је услед таквог поступања окривљеног као учесника у саобраћају дошло до саобраћајне незгоде, јер је дошло до контакта предњег чеоног дела возила окривљеног и задњег левог дела прикључног возила које је било вучено од стране трактора, које на задњем делу није било осветљено позиционим светлима и није имало укључено жуто ротационо светло, а којим је управљао оштећени и у којој саобраћајној незгоди је оштећени задобио тешке телесне повреде, ближе описане и квалификоване у налазу и мишљењу судског вештака др Миомира Кражића.

Апелациони суд у Београду је код таквог стања ствари у потпуности прихватио став првостепеног суда у погледу оцене одбране окривљеног и оцене свих доказа изведених током поступка, будући да је првостепени суд за такав свој став дао јасне, непротивуречне, довољно аргументоване и за овај суд у свему прихватљиве разлоге и на тако правилно и потпуно утврђено чињенично стање, правилно применио кривични закон, када је нашао да су се у радњама окривљеног АА стекла сва субјективна и објективна обележја бића кривичног дела тешко дело против безбедности јавног саобраћаја из члана 297 став 1 у вези са чланом 289 став 1 КЗ, правилно налазећи да је окривљени критичном приликом поступао са евентуалним умишљајем у односу на угрожавање јавног саобраћаја, будући да је као лице са положеним возачким испитом, знао да управљањем возилом под дејством алкохола, што је противно одредби члана 187 став 2 Закона о безбедности саобраћаја на путевима, неприлагођеном брзином, противно одредби члана 42 Закона о безбедности саобраћаја на путевима, може наступити забрањена последица у виду угрожавања безбедности јавног саобраћаја, па је на такву последицу пристао, док је у односу на тежу последицу, тешке телесне повреде које је задобио оштећени, поступао са свесним нехатом, будући да је био свестан да својим радњама може да изазове забрањену последицу, али је олако држао да до ње неће доћи или да ће је моћи спречити, свестан забрањености свог дела, па како није било околности које би искључиле кривицу окривљеног, то га је правилно огласио кривим за наведено кривично дело, док се супротни жалбени наводи браниоца окривљеног АА, адвоката Марине Јовановић Бајовић, којима се првостепена пресуда оспорава због повреде кривичног закона, оцењују као неосновани.

Неосновано се, по оцени овога суда, жалбама јавног тужиоца Основног јавног тужилаштва у Смедереву и браниоца окривљеног АА, адвоката Марине Јовановић Бајовић, првостепена пресуда оспорава због одлуке о кривичној санкцији.

Апелациони суд у Београду налази да је првостепени суд, приликом одлучивања о избору врсте и висине кривичне санкције коју ће изрећи окривљеном АА, правилно, у смислу члана 54 КЗ, ценио све околности које утичу на врсту и висину кривичне санкције и истима дао адекватан значај када је окривљеног осудио на казну затвора у трајању од 1 (једне) године, која ће се извршити тако што ће је окривљени издржавати у просторијама у којима станује, уз примену електронског надзора, налазећи да ће се оваквом казном, у смислу висине и начина извршења, у потпуности остварити сврха изрицања кривичних санкција из члана 4 КЗ, у оквиру опште сврхе кажњавања из члана 42 КЗ.

Напред наведене разлоге у свему као правилне прихвата и Апелациони суд у Београду, налазећи да је првостепени суд дао правилан значај свим олакшавајућим околностима на страни окривљеног, у одсуству отежавајућих околности, као и да ће се казном затвора у наведеном трајању, која ће се извршити у просторијама у којима окривљени станује, уз примену електронског надзора, у потпуности остварити сврха кажњавања, предвиђена одредбом члана 42 Кривичног законика, у оквиру опште сврхе изрицања кривичних санкција из члана 4 став 2 Кривичног законика, као и да је овако одмерена казна, која ће се извршити на наведени начин, нужна мера кривично-правне заштите, сразмерна тежини извршеног кривичног дела, степену кривице окривљеног, околностима под којима је дело извршено, јачини повреде заштићеног добра, личности окривљеног и његовим личним приликама.

По налажењу Апелационог суда у Београду, првостепени суд је правилно, на основу члана 297 став 5 у вези члана 86 КЗ, према окривљеном АА изрекао и меру безбедности забране управљања моторним возилима “Б” категорије у трајању од 18 (осамнаест) месеци, рачунајући од дана правноснажности пресуде, с тим да се време проведено на издржавању казне не урачунава у трајање ове мере, и по оцени овога суда, имајући у виду тежину извршеног кривичног дела, као и све околности под којима је дело учињено и настале последице, правилно је првостепени суд нашао да је опасно да окривљени управља моторним возилом “Б” категорије у означеном временском трајању, при чему је наведена мера безбедности у означеном трајању довољна мера за отклањање такве опасности.

Имајући у виду наведено, жалба јавног тужиоца Вишег јавног тужилаштва у Београду, у којој се не наводи ниједна околност која није цењена од стране првостепеног суда, а које би утицала на другачију одлуку, у смислу изрицања строжије кривичне санкције окривљеном, као и жалба браниоца окривљеног АА, адвоката Марине Јовановић Бајовић, у којој се не наводи ниједна околност која није цењена од стране првостепеног суда, а која би утицала на другачију одлуку, у смислу изрицања блаже кривичне санкције окривљеном, оцењене су као неосноване.

Овај суд је ценио и остале жалбене наводе, али је нашао да су исти без утицаја на другачију одлуку, па их није посебно ни образлагао.

Из свих напред изнетих разлога, Апелациони суд у Београду је, на основу члана 457 Законика о кривичном поступку, донео одлуку као у изреци пресуде.

Записничар-виши саветник

Председник већа-судија

Бранислава Муњић,с.р.

Нада Хаци-Перић,с.р.

За тачност отправака
Управитељ писарнице
Јасмина Ђокић